

Danijel Dragojević

Repül a nehéz kő...

Ahelyett, hogy mindenféle belekapsz, jobban tetted volna, ha föl sem egyenesedve, egyenként fölszeded a Szentírásban fellelhető összes követ. S mivel a te szigeted kövei is köztük vannak, okvetlenül feltarisznyázhattál volna belőlük, s akkor bejárd velük az utcákat, a hivatalokat, az áruházakat, magaddal viszed a bandázásra, az őszi sétákra. A gyászosan nagybecsű kövek, melyekkel megköveztünk másokat tegnap, s megkövezünk ma, a vizzálykodás köve, a remete köve, az emlékkő, a szent kövek, a botránykő meg az enyészet köve, mindezek a zsákba kötözött kövek a mi egyetlen jussunk és – amikor valamely ismeretlen városnegyedben találjuk magunk, s nem tudjuk, merre a fent, merre a lent, mi van előttünk, mi mögöttünk – az egyetlen tanácsadónk. Mert az a kő, mellyel megdobtuk szomszédunkat, ki tudja, mikor, sok ezer évvel ezelőtt, mindmáig repül a térben. Lent, a piazzán látjuk is az összecsődült embereket, amint visszafojtott lélegzettel, görcsbe merevedett arccal figyelik az útját.

Кönныў Зэно́ннак

A jószágos Zénón – neki könnyű. Az ő köve nem repül. A testi meg a másfajta lét, az absztrakció meg a test homályos egyidejűségében az ő világa céltalanul nyugszik – s tiszta képet ad.

Könnyű Zénónnak. Ám a kő, melyet elhajítottam (amíg máshová tűzted a virágot a hajadban), a kő, amit eldobtál, nem szűnt meg repülni. Lehet-e másképp? Nem tudom. Húzd be a nyakad!

Danijel Dragojević (1934, Vela Luka, Korcsula-sz.) a földközi-tengeri táj költőjeként sajátos panteista életérzést fejez ki prózaverseiben, melyek mestere, s amelyekkel valóságos iskolát teremtett. Az Adria-parti Splitben (Spalatóban) él és dolgozik.

